

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání dne 19. října 2017 *t a k t o* :

Odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 31. 3. 2017 č. j. 3 T 19/2015 - 414 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný prap. K. S. podle § 226 písm. a) trestního řádu z důvodu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, zproštěn obžaloby, kterou mu bylo kladeno za vinu, že nejméně v rozporu s ustanovením § 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, s ustanovením § 45 odst. 1 písm. a), písm. b) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a s ustanovením § 125c odst. 1 písm. k), odst. 4 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, dne 5.12.2014 v přesně nezjištěné době poté, co kolem 12:03 hodin na dálnici D5 ve směru Rozvadov – Praha, exit 50 Mýto, 50,5 km jako člen hlídky Policie České republiky, [REDACTED], [REDACTED] konající službu jako řidič služebního vozidla Policie České republiky v civilním provedení zn. Škoda Superb, barvy fialová – základní, RZ [REDACTED] zastavil společně s prap. T. U., nar. [REDACTED], jakožto velitelem služebního vozidla, motorové vozidlo zn. Opel Astra RZ [REDACTED] MPZ [REDACTED] s připojeným tažným zařízením a s naloženým vozidlem zn. Suzuki, přičemž uvedené vozidlo zn. Opel Astra řídil občan Rumunská D. A., nar. [REDACTED], trvale bytem Rumunsko, [REDACTED], načež provedli kontrolu dokladů k vozidlu, připojenému zařízení a převáženému vozidlu, kdy na základě této kontroly zjistili, že D. A. se dopustil přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. – překročení okamžité hmotnosti připojeného vozidla, který však s ohledem na jeho charakter a nezávažnost dále neřešili, následně se obžalovaný vrátil do služebního vozidla a odvezl prap. T. U. na oběd do restaurace Na Hřišti, která se nachází v Mýtě, přičemž se poté vrátil na místo prováděné kontroly již sám, kdy D. A. napsal na list papíru částku ve výši 50,- EUR, a poté, co mu D. A. předal částku ve výši 50,- EUR, zjištěný přestupek dále již neřešil, vrátil mu doklady od vozidel a sdělil mu, aby z místa odjel, přičemž mu nepředal doklad o zaplacení pokuty.

Popsaným skutkem se měl obžalovaný podle obžaloby dopustit přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zvláště závažného zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákoníku, přičemž státní zástupce v závěrečném návrhu kvalifikoval žalované jednání pouze jako přečin zneužití pravomoci veřejného činitele podle shora uvedeného ustanovení. Zproštění obžaloby okresní soud odůvodnil tím, že jediným důkazem, který na vinu obžalovaného ukazoval, byla výpověď svědka D. A., tuto výpověď však okresní soud považoval za

nevěrohodnou, účelovou a vedenou snahou ospravedlnit další jízdu s přetíženým vozidlem po kontrole a upozornění, že tak činit nesmí.

Proti tomuto rozsudku podal v neprospěch obžalovaného státní zástupce včas odvolání, neboť má za to, že provedeným dokazováním bylo dostatečně prokázáno, že se obžalovaný stíhaného jednání dopustil, byť odvolatel dospěl k závěru, že jednání obžalovaného je možno kvalifikovat pouze jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Odvolatel v odůvodnění odvolání zrekapituloval výpověď svědka D■■■■ A■■■■, konstatoval, že obžalovaný v době prováděné kontroly odvezl z místa svého kolegu na oběd do restaurace v obci Mýto a opět se vrátil zpět už sám, což je dokumentováno výpisem z GPS služebního vozidla, který dokumentuje přítomnost služebního vozidla namísto kontroly v časech 12:03 hodin až 12:14 hodin (tj. 11 minut) a dále v časech 12:20 hodin až 12:29 hodin (tj. 9 minut). Státní zástupce má rovněž za to, že svědek T■■■■ U■■■ již v době, kdy obžalovaný od svědka přebíral bankovku v hodnotě 50 EUR, se na místě již nenacházel, neboť byl v restauraci na obědě s ostatními kolegy. Rovněž připomněl, že u obžalovaného byly bezprostředně po události nalezeny bankovky v nominální hodnotě 50 EUR.

Státní zástupce uplatnil proti napadenému rozsudku následující námitky. Je sice pravdou, že svědek D■■■■ A■■■■ v přípravném řízení uváděl, že už si nepamatuje, kde přesně bankovku 50 EUR obžalovanému předal, zda to bylo u služebního vozidla, kdy obžalovaný seděl uvnitř vozidla, aby následně uvedl, že mu ji předal u svého vozidla, když mu obžalovaný vracel doklady. Je také pravdou, že svědek ve své výpovědi neuvedl, že obžalovaný mezi jeho zastavením a uložení pokuty odjel spolu s kolegou z místa a pak se vrátil na místo sám, nicméně toto lze vysvětlit tím, jak svědek uvedl, že nějakou chvíli si opravoval vysílačku, kterou měl ve vozidle a dění kolem sebe nesledoval. Konec konců odjezd služebního vozidla nezaregistrovali ani pracovníci Generální inspekce bezpečnostních sborů, kteří náhodně prováděnou silniční kontrolu monitorovali. Byl-li svědek A■■■■ vyslýchán prostřednictvím videokonference, lze s odstupem času chápat, že si svědek nebude události pamatovat tak přesně, jako v rámci přípravného řízení. To však nesnižuje jeho věrohodnost. Svědek neměl ani nemá žádnou motivaci uvádět policejnímu orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů nepravdivé informace, obžalovaného do té doby neznal a neměl důvod tvrdit, že zaplatil pokutu, pokud by se tak ve skutečnosti nestalo. Zajištění bankovek v hodnotě 50 EUR u obžalovaného sice ještě nic neznamená za situace, kdy na nich nebyly zajištěny žádné stopy, nicméně ze shora popisovanými skutečnostmi lze dát tuto informaci do souvislosti. Obžalovaný neměl žádný důvod, aby se na místo kontroly vracel a svědkovi něco dalšího vysvětloval, pokud uvedl, že silniční kontrolu ukončil a teprve poté odvezl svého kolegu na oběd. Stejně tak neměl důvod stát na místě kontroly svědek, pokud by byla silniční kontrola ukončena a byly mu vráceny všechny doklady. Ze všech uváděných důvodů, proto státní zástupce navrhl, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Naproti tomu obhájkyňe obžalovaného navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek potvrdil.

Krajský soud v Plzni přezkoumal na podkladě podaného odvolání a z hlediska vytýkaných vad podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku napadeného rozsudku, správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném a dostupném rozsahu, a to tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy nehodnotil v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry také v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil způsobem, který lze, až na dále uváděnou výjimku, akceptovat.

V projednávané věci je rozhodující posouzení, zda lze dospět bez důvodných pochybností k závěru, že obžalovaný se stíhaného jednání dopustil, a to především na základě posouzení věrohodnosti výpovědi svědka A[REDAKCE]. Jak již bylo konstatováno, tuto výpověď okresní soud označil za nevěrohodnou a účelovou, a to na podkladě rozporů v postupně složených výpovědích, jakož i nevěrohodnosti tvrzení o tom, že si nevšiml odjezdu policejního vozidla a jeho nového příjezdu. S tímto hodnocením výpovědi poškozeného se odvolací soud v části o rozporech v postupně složené výpovědi svědka ztotožňuje jen částečně. Zmiňované rozpory nepovažuje odvolací soud za až tak zásadní, neboť svědek jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem (prostřednictvím videokonference) vypovídal, až na okresním soudem zmiňované detaily, a to co bude uvedeno dále, prakticky shodně. Pokud si nebyl jist, kdy a kde měl obžalovanému bankovku předat, tak to lze vysvětlit, jak namítá státní zástupce časovým odstupem. Navíc je třeba připomenout, že svědek byl vyslechnut Generální inspekcí bezpečnostních sborů sice hned 5.12.2014, tento důkaz je však procesně nepoužitelný. Použitelným způsobem svědek vypovídal až s časovým odstupem, konkrétně 15. ledna 2015. Prostřednictvím videokonference byl vyslechnut dokonce až po více jak dvou letech, a to 10.2.2017. Nad rámec uplatněných námitek státního zástupce a hodnocení věrohodnosti svědka A[REDAKCE] okresním soudem je však nutno připomenout, že tento svědek nevypovídal v postupně složených výpovědích zcela totožně. V přípravném řízení totiž vypověděl, že jednal především s řidičem policejního vozu, tedy s obžalovaným, kdežto v rámci prováděné videokonference vypovídal v množném čísle a hovořil o obou policistech. Uvedl, že mu říkali, že má zaplatit pokutu 270 EUR a napsali to na papír, myslí si, že u toho byli oba dva policisté, oba dva slyšeli, když říkal, že je to hodně a že by chtěl menší částku. Uvedl, že trval na tom, že chce méně, oni říkali, že to není možné. Nechal jim 50 EUR proto, aby už to skončilo, že tam už s nimi byl půl hodiny. Peníze jim dal tehdy, kdy se k němu vrátili ze služebního vozu. Současně však svědek uvedl, že neví, kde byl ten druhý policista, peníze dal řidiči. Svědek uvedl i to, že z místa odjel ihned po kontrole, co mu vrátili doklady. Policie odjela před ním a on odjel asi ani ne 2 minuty po nich. Posledně zmiňovaná část výpovědi svědka A[REDAKCE] je přitom v rozporu se záznamy GPS služebního vozidla a výpovědí svědka T[REDAKCE] U[REDAKCE].

Lze souhlasit s tím, jak okresní soud hodnotil věrohodnost svědka A[REDAKCE] v té části, že si údajně nevšiml odjezdu a příjezdu služebního vozidla policie. V tomto směru nelze souhlasit s námitkou odvolatele, že si této skutečnosti nevšimli ani pracovníci Generální inspekce bezpečnostních sborů. Opak je totiž pravdou. Z kamerových záznamů, které tyto pracovníci pořídili, vyplývá, že jeden z pracovníků uvedl, že policejní auto odjelo, a v návaznosti na toto zjištění vyslovil domněnku, zda nejeli pro peníze. Dále je z kamerového záznamu patrné, že kontrolu svědka A[REDAKCE] prováděli dva příslušníci silniční policie (ze všech důkazů vyplývá, že šlo o obžalovaného a svědka T[REDAKCE] U[REDAKCE]) a služební vozidlo stálo bezprostředně před vozidlem Opel Astra svědka A[REDAKCE]. Ze záznamu z GPS služebního vozidla je pak nepochybné, že vozidlo z místa kontroly odjelo ve 12:14 hodin a vrátilo se ve

12:20 hodin. To znamená, že se na místě kontroly nenacházelo 6 minut. Je velice pochybné, že by svědek D■■■■ A■■■■ nezaznamenal hluk vozidla při odjezdu a následně při jeho návratu na místo kontroly, a že by se po celou dobu šesti minut natolik věnoval opravě vysílačky, že by si ani periferně nevšiml, že vozidlo policie, které stálo bezprostředně před jeho vozidlem, odjelo a nenachází se zde.

Namítal-li státní zástupce, že svědek A■■■■ neměl žádnou motivaci uvádět nepravdivé informace, je třeba říci, že žádná taková motivace skutečně zjištěna nebyla, nicméně to neznamená, že nemohla existovat. Okresní soud vyslovil domněnku, že se svědek snažil ospravedlnit další jízdu s přetíženým vozidlem po kontrole a upozornění, že tak činit nesmí. Takovou motivaci nelze vyloučit, stejně ani nějaké jiné, např. záporný vztah k dálničním policistům na podkladě dřívějších negativních zkušeností.

Poukazuje-li státní zástupce na to, že u obžalovaného byly zajištěny bankovky 50 EUR, tak obžalovaný jejich existenci vysvětlil a jeho obhajoba nebyla provedenými důkazy, zejména zajištěním stop na bankovkách, vyvrácena.

Namítá-li státní zástupce, že obžalovaný neměl žádný důvod vracet se na místo kontroly a něco dalšího svědkovi vysvětlovat, když silniční kontrolu ukončil před odvozem kolegy na oběd, tak je třeba říci, že ani v tomto směru nebyla obhajoba obžalovaného vyvrácena, pokud uvedl, že poté co odvezl T■■■■ U■■■, projížděl kolem místa kontroly a protože viděl, že zde svědek dále stojí, tak znovu zasáhl, aby dosáhl toho, že svědek dálnici opustí. Jisté je také to, že svědek zůstal na místě kontroly po odjezdu policejního vozu minimálně 6 minut, než se vozidlo policie vrátilo zpět. Svědek to vysvětloval tím, že opravoval poškozenou vysílačku. I to tudíž mohlo být důvodem k tomu, aby z místa ihned neodjel.

Nalézací soud, který provádí důkazy přímo (byť v tomto případě prostřednictvím videokonference), měl pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka A■■■■. Tyto řešil, byť to výslovně neuvedl, v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) tak, že obžalovaného obžaloby zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť neměl za prokázané, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Tento závěr odvolací soud akceptoval. Svědek D■■■■ A■■■■ sice opakovaně potvrdil, že dal obžalovanému 50 EUR a až na výše zmíněné okolnosti vypovídal prakticky stejně, nicméně provedeným dokazováním se nepodařilo rozptýlit pochybnosti o tom, zda ke stíhanému jednání skutečně došlo. Nelze vyloučit, že ke stíhanému jednání došlo tak, jak vypověděl svědek A■■■■, a je to i poměrně pravděpodobné. Podezření zůstává, avšak ani vysoký stupeň podezření sám o sobě není sto vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Jednání obžalovaného nebylo prokázáno mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost a v takové důkazní situaci nezbylo, než obžalovaného obžaloby zprostit.

Ostatně je třeba poukázat i na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, podle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl. Odvolací soud neměl důvod provádět další důkazy, případně opakovat výslech svědka D■■■■ A■■■■. Nenabízelo se ani provedení jiných důkazů, které by mohly vést ke změně důkazní situace a k jinému závěru o vině obžalovaného. Proto nebylo odvolání státního zástupce shledáno důvodným a bylo zamítnuto podle § 256 trestního řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 19. října 2017

JUDr. Zdeněk Jaroš, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Andrea Karásková
Vypravila: Andrea Benešová